

23/11-2023

Foredrag om David Rosen 1791 – 12/2-1857 (90F)

Den person jeg nu vil fortælle om, er igen en fra min mands slægt, denne gang er det en bror til min mands tipoldemor.

Hans navn er David Rosen og han blev født 21/1-1791 i Ebeltoft som barn nr. 6 af en søskendeflok på 11 børn, han var søn af Told og consumtions inspektør Johan Christian Rosen og hustru Elisabeth Kirstine Sletting, han blev døbt den 1/2 samme år.

Min mands tipoldemor hed Elisabeth Anne og var født 31/5-1793, som tvilling, og derfor født lige efter David.

Faderen var blevet tolder i Ebeltoft 2/8-1786 og senere inspektør, men 18/5-1796 flyttede familien til Nykøbing Falster, hvor han nu var blevet Told og consumtions inspektør, da var David 5 år.

David blev student fra Nykøbing F i 1810, han boede den 26/4-1814 på Valkendorfs Collegium i Kbh. sammen med sin bror Carl, derefter tog han theologisk embedseksamen den 7/4-1818 med næstbedste karakter.

Den 4/7-1818 ansattes han som missionær i Ostindien, og han blev ordinere i København den 9/7 samme år, derefter rejste han til Indien, nærmere bestemt Trankebar, som ligger på spidsen af Indien lige over for Sri Lanka.

Han ankommer til Trankebar 1820, hvor han virker i nogen tid, og her lærte han sig tamulsk, og så ansattes han i Trichinopoly, som ligger på samme kyst som Trankebar, han bliver nogenlunde udlært i sproget, og han bliver der til 1824.

Han bliver gift i Zions kirken i Trankebar den 21/1-1821 med Anna Elisabeth Halse hun var født i Trankebar 26/10-1803, og hun døde 23/8-1861 i Sct. Olai kirke, Helsingør, efter at familien var kommet tilbage til Danmark, hun jordes på Lille Lyngby kirkegård.

De fik 9 Børn

1- Carl Christian Frederik født 17/6-1822 i Trankebar

Han bliver ca. 1832 sendt til Davids bror Carl som er præst i Danmark, for at gå i skole.

2- x Frederik Sigfred født 16/12-1823 i Trankebar

3- x Frederica Emilia født 15/6-1825 Trankebar

4- David født 15/3-1828 i Trankebar, men dør 9 dag gammel

5- x Christiane Elisabeth født 18/6-1829 i Trankebar

6- Frederika Isabella født 4/12-1831, Trankebar men dør 9 mdr. gammel

- 7- x Caroline Adelaide født 14/9-1835 i Trankebar
 8- Christine Isabella født 13/8-1838, hun må være født i Kbh. men dør 4 år gammel
 9- Marie Euphemia født 2/2-1842 Lille Lyngby.

Fra 1824 til 1829 er han missionerer i Gudalur i Indien og derefter i Palamcotta .

David Rosen gik meget op i de danskes ejendomsret til de Nikobariske øer og for øernes kolonisation.

Han indgav i 1830 et udarbejdet forslag til bebyggelsen ved Nankovry havnen og blev selv udset til, at udføre planen, da regeringen havde accepteret den.

I august 1830 opgav han derfor sin missionærvirksomhed, da han blev chef for "Den Nikobariske Entreprice", dette gav ham en gage på 200 Rup.

Da forberedelserne er i orden til ekspeditionen sejler han med skonnerten "Cimbria" den 23/7-1831 fra Trankebar.

Han medførte

31 kolonister, 4 køer, 2 arbejdsstude 1 blokhuse samt mange forskellige materialer og varer. Så han kan oprette en koloni på Camorta, som han vil kalde "Fredeikshøj"

Det hele gik ikke særlig godt, da Nikobarfeberen umuliggjorde foretægenet.

Jeg vil lidt senere fortælle mere om opholdet.

David blev også selv angrebet af feberen, men kom sig nogenlunde. Hans blokhuse brændte og alle hans ejendele gik tabt, men deres værdi fik han senere erstattet af kongen.

Udgifterne til Nikobar-kolonisationen blev standset ved kongelig resolution fra 31/12-1833, da det ikke gav overskud, men kun udgifter. Han kom herefter tilbage til Trankebar den 23/12-1834.

Han havde 31/3-1834 indgivet et forslag til regeringen, om anlæg af et fort og et armeret fartøj, der skulle stationeres ved Nikobarerne, men den 23/12-1834 fik han afslag fra regeringen, da det blev for dyrt.

Han ansøgte ligeledes om fri hjemrejse ved samme lejlighed, men på det, fik han også afslag.

Da han den 24/12-1834 altså dagen efter afslaget, havde aflagt beretning for guvernementet, blev han tilbudt at blive præst ved Zions kirken, men det afslog han og søgte atter om fri hjemrejse, og der fik han atter afslag, så han valgte at genoptage sin missionærvirksomhed i Palamcotta i begyndelsen af 1835, og senere i Gudalur.

Den 21/4-1835 skriver David fra Palamcotta, hjem til sin bror Carl, for at høre hvordan det går med sønnen Carl, som er sendt til Danmark for at gå i skole, og de ikke har hørt noget de sidste 3 år. så derfor er de lidt urolige for, om han i det hele taget er i live. De har dog fået nogle underretninger gennem andre, at han skulle være i live, men ville gerne have det bekræftet fra broderen.

Den 22/6-1837 skriver han igen fra Palamcotta til broderen, at han har en del spekulationer vedrørende sin næstældste søn Frederik, der er 14 år, og som han ikke synes får den rette opdragelse, da han kun omgås med hinduer, så hvis han satte ham i en skole her, kun ville lære et meget dårligt engelsk, og da han håber på, de snart alle kan komme til hjem Danmark, vil han ikke sende drengen alene til Danmark, for han håber stadig, at det ikke varer så længe, før de alle kan tage hjem.

Han håber på, at det bliver først på året 1838, men det bliver først i begyndelsen af oktober 1838, familien vender hjem til Danmark.

Den 10/8-1840 opholder han sig i Læderstræde 20, i København, og skriver til sin bror og spørger ham, der også er præst, om han vil komme til hans indsættelse, da han den 23/8-1840 bliver indsat som sognepræst i Lille Lyngby og Ølsted sogne på Sjælland.

Sammen med præstegerningen skal han desuden drive det landbrug, der hører til præstegården.

I FT ½ 1845 bor familien i præstegården i Lille Lyngby

Familien består af David og hans kone, samt deres 4 døtre, der er fra 3 til 19 år
Desuden er der en lærerinde, en husjomfru og 5 tjenestefolk.

I præstegården udbryder der om natten onsdag den 11/2-1846 kl. 3½ ild ovenpå bryggersloftet og hele præstegårdens stuehus nedbrændte på ¾ time, da det blæste ret kraftigt, ilden breder sig også til udlængerne, så alt hvad han ejede af både møbler, korn og husdyr samt hans store bogsamling på ca 2500 bind, og ligeledes de ting, han har haft med hjem fra Østen, og samlet gennem hele sit liv, alt det blev flammernes bytte. Familien har kun det nattøj, som de reddede sig ud i.

Der var kun et gode, og det var, at ingen mennesker kom til skade. Desværre havde han ikke fået forsikret sig godt nok, så familien ejede intet.

Han tager til København et par dage efter, for at forelægger sin sag for kongen, idet han håber på lidt hjælp, da Kongen havde aflagt ham og hans sogn et besøg i januar, og derfor håbede han på Kongens forståelse, idet han beder om et andet embede, men kongen kan ikke hjælpe ham, men roser ham kun, for hans store arbejde på Nikorarerne, dog opfordrer kongen ham til at søge hjælp i Nådeseeretariatet. David mener, at ilden må være påsat, da der ikke havde været ild i bryggeret, og det var jo der ilden var opstået.

Da familien er husvild, får den ophold midlertidig hos mølleren, men David håber på at han kan finde en bondelejlighed, så de kan bo der, til deres hus bliver genopført, for han skal jo blive og passe sognet og sin gård.

I FT ½-1850 er David stadig sognepræst i Lille Lyngby og familien består nu af David og hans kone, samt deres næstældste søn Frederik, der er kommet hjem for at hjælpe faderen med gårdens drift, samt deres 2 yngste døtre, og desuden af 7 tjenestefolk.

Den 12/2-1857 dør David i Lille Lyngby præstegård, 2 dage efter anmeldes hans død og den 16/2 bliver der foretaget registrering og forpagtning af embedsprotokoller og andre til embedet hørende regnskaber og dokumenter.

Tilstede var hans søn Frederik som er 32 år gammel, der jo var bestyrer af faderens gård, han angav de andre børn som var.

en søn Carl Christian som formentlig er i Australien

og desuden 3 døtre Elisabeth, Adelaide og Euphemia alle ugifte, og hans mor, der ønskede at hense i uskiftet bo.

Dødsfaldet var anmeldt til herredsprovsten i Helsingør, men han var ikke nået frem til præstegården til registreringen, så provsten fra Tjæreby påtog sig at modtage afdødes protokoller, vedrørende Davids præstekald, det var

2 Ministerialbøger, 1 for Ølsted sogn og 1 for Lille Lyngby sogn,

1 kaldsbog

2 fattigprotokoller

1 protokol over kaldets skolevæsen,

1 tiendeprotokol,

1 brevbog eller journal for 1852,

1 ældre skolekommissions-forhandlings protokol,

1 registrerings protokol over fattiglemmernes ejendele

samt 1 kladdebog over fattigregnskabet protokol 1856

Alt dette blev senere afleveret til herredsprovsten.

David bliver begravet i Lille Lyngby kirke og der er indmuret en sandstens gravsten i østre kirkegårdsмур på Lille Lyngby kirkegård.

Så vil jeg lige fortælle om hvordan det gik for David med koloniseringen på de Nikobariske øer. Efter en bog som han udgav i 1839.

Den 4. Marts 1829 fik han kongelig tilladelse til en ekspedition til øerne og bevilget understøttelse til sin familie, men guvernøren i Trankebar trak sagen i langdrag, så først den 23/7-1831, altså lidt over 2 år senere, kom han af sted med Skonnerten "Cimbria", som var blevet købt af "den nikobariske entreprise" for at sørge for forbindelse mellem Trankebar og de Nikorariske øer.

Det var da blevet bestemt, at hans familie skulle blive i Trankebar og Kongen havde bestemt, at deres underhold skulle være 114 Rupier månedlig og han selv skulle have 100 Rupier ude på øerne, dog blev han senere bevilliget 17 Rupier ekstra, til kok og tjener.

Så skulle han også besørge handelen alene for kongelig regning.

Davids tanke var, at han ikke ville satse på handel med det samme, som man tidligere havde gjort, men at nybyggerne skulle være i stand til at forsørge sig selv, og så ville handelen komme senere.

Den 31/7 fik de øerne i sigte. og der kom adskillige kanoer ud til dem, men da skibet ikke gjorde tegn til dem om at komme ombord, blev de på afstand.

Så den 1/8 ankommer han endelig til et sted, hvor der var en havn, skibet kunne lægge til, det var på østsiden af Camorta, hvor kolonien så blev anlagt, og fik navnet "Frederikshøj" opkaldt efter Frederik d. 6.

På dennes fødselsdag hvert år, blev der affyret salut og der blev uddelt brændevin til alle.

På øen var der en dansk mand, fra en af de tidligere koloniseringer, han var blevet på øen og havde giftet sig, for ca. 40 år siden, med en kvindelig indfødt, og derfor kunne tale deres sprog samt engelsk, så han tilbød at hjælpe dem, hvis det behøvedes.

Da mandskabet fra skibet havde fået ordre til at tage deres uniformer og geværer på, og stille sig op, blev de omringet af en mængde nysgerrige, som ville se på dem, men som ikke foretog sig andet en at se på.

Tre dag efter deres ankomst, begyndte de at fælde træer og krat, og afbrænde græs så de kunne begynde at rense jorden, og finde et egnet sted til at opføre det medbragte træhus, det blev i nærheden af vandet.

Det sted de havde valgt, var på toppen af en bakke, med en flad strand foran, men for at undgå, at det skulle blive oversvømmet ved højvande, trak de det lidt højere op på højen, men for at de kunne det, måtte de grave toppen af højen, da der skulle være en

flad top på 120 fod lang og 62 fod bred, det blev færdig den 19/8-1831, og der havde arbejdet 18 til 20 mand ved daglig med gravningen, for at nå dertil.

De indfødte havde ikke gjort andet end, at de var nysgerrige, og villige til at bytte vare med dem, navnlig satte de stor pris på tobak, blandt andet kunne vi købe en høne for 2 tobaksblade og en stegegris for 5 og ligeledes en klase bananer for 2.

Den 5/8 havde vi det første tilfælde af feber, men vi havde den aftale med skibet, at så længe det lå i Nancovry-havnen, kunne de syge komme ombord. Sygdommen greb om sig, og allerede sidst på måneden var 1/3del af folkene blevet syge.

Den 11/9-1831 havde de det første dødsfald. Det var knap 1½ mdr. efter deres ankomst.

Der var en del hinduer med, og efter dødsfaldet blev de meget modløse og bad om, de ikke kunne komme tilbage igen, med skibet når det skulle sejle igen, men der kunne jeg intet gøre, kun love at jeg ville blive der til sidste mand.

Den 10/9 var træhuset i nogenlunde beboelig stand, indtil da havde David sovet ombord, og så roet ud til øen hver dag, folkene havde sovet i telte på øen, der var også blevet gravet en brønd ved huset, men da der kom et meget kraftigt regnskyl, styrtede brønden sammen, så der måtte findes et nyt sted til den.

Den 22/9-1831 kl. 3 om eftermiddagen sejler Skonnerten retur til Trankebar, Så fra denne dato var David bosat på øen.

Nu begyndte vi at opføre nogle hytte ved træhuset, så vi alle boede tæt sammen. David tage nu rundt ved havnen til de forskellige stammers hovedmænd, og i nærheden og gav dem det danske flag, som de skulle hejse, når der kom skibe, og på Kongens fødselsdag.

Den 22/10 kom den mand, der passede deres kvæg og fortalte, at der var kommet nogle nikobarer og havde stjålet kvæget, og da han var svag efter sygdom, kunne han ikke gøre noget. Så sendte David nogle mænd ud for at undersøge sagen, de fandt ud af, at det kun var 4 køer der var blevet stjålet. Derefter gik David selv, med nogle mænd ud for al lede efter køerne, han fandt dem græssende på en eng, så han tog dem derefter med tilbage. Derudover skete der ikke mere ved den sag.

David skulle jo have rensset jorden, så han kunne komme til at så, og Nikobarerne var ikke meget for at arbejde for ham, men den 26/10 lykkedes det for ham, at få 8 stykker til at komme, men de arbejdede i deres eget tempo, idet de holdt mange pauser, og gik tidligt hjem.

Den 8/11 da David kommer tilbage til Frederikshøj, han havde været ude at se til sine planter et andet sted. ser han en mængde mennesker på stranden, deriblandt nogle hinduer, de fortæller at en stor engelsk Brig var forlist med 200 mand ombord, de havde også selv været ombord, men alle var blevet reddet i land, men indbyggerne der, havde stjålet alt, både det fra alle folk på skibet og også fra selve skibet.

Da de havde hørt, at der var danskere på øen Camorta, kom de derfor, og håbede de kunne få hjælp. David gav dem et brev med, da de igen sejlede væk, hvori han gav lov til, at de kunne komme og bo hos dem på Camorta.

Den 28/11 ankom så en storbåd med 47 mennesker fra den forulykkede Brig.

Den 11/12 sejlede David med 13 mand til øen Sambelong, hvor resten af de skibsbrudne var, for så at hente dem, nogle af dem var desuden syge.

Desuden var der deres gods, og 2 kanoner fra skibet, som skulle over i deres båd, det tog sin tid, fra kl. 9 om formiddagen til kl. 6½ om aftenen.

Da de kom tilbage til Camorta, blev de skibsbrudne, både de nyankomne og de tidligere, tilbudt arbejde, det blev 26 mand der gerne ville ansættes.

Den 25/12 k-1831 kommer et skib til øerne for at få vand, da de få dage efter sejler igen, tager de nogle af de skibsbrudne med.

Den 1/1-1832 blev 140 af de skibsbrudne indskibet i Skonnerten og sejlet til Trankebar, resten blev på Camorta, med betingelse om, at de om ½ år ville kunne komme til Trankebar.

Den 16/1-1832 rammes David også af feberen, som hjemsøger ham, meget slem til den 23/1, han tror selv at han skal dø, men han får opium og kinin i de dag, så han kommer sig så meget, at han kan begynde at arbejde nogle få dage, denne tilstand varer hele 3 måneder, og han slipper aldrig helt af med feberen.

Den 6/3-1832 blev det offentligt kendt, at den danske koloni havde hjulpet de strandede engelske undersåtter, så de fik en erkendelse på 500 Rupier, for deres ulejlighed.

Den 19/3-1832 kommer Skonnerten til øen fra Trankebar, og da der salutes fra øen, går der ild i træhuset og 2 hytter ved siden af dette, det var et fængrør, der havde startet ilden. Så det hele, også pakhuset brænder ned, der var lageret med blå lærred (som var meget efterspurgt), tobak og proviant.

Ingen af Davids ting blev reddet, han mistede nyt tøj, linned, bøger og provisionen for 3 år, og desuden alle hans optegnelser, siden han ankom til Indien.

Han blev lovet, at kongen ville erstatte ham tabet. Han blev desuden tilbudt at kunne komme tilbage til fastlandet, men det afslog han, da han gerne ville færdiggøre sig arbejde på øerne.

På "Frederikshøj" havde de også en del besvær med slanger, som spiste deres høns, selv om de prøvede at lave hegn om hønsehusene, og da de en gang måtte skyde en slange, var den 12 fod lang og 11 tommer i omfang, det var nogle store krabater.

Den 27/6-1832 kommer en nikobar og fortæller David, at der er skyllet nogle sække ris og lidt andet gods op på en anden ø, det gør David urolig, da han venter at Skonnerten skal komme med ris til dem, så nikobaren lover, at han vil komme med noget, der kan bevise hvor godset stammer fra, det gør han så lidt senere, men det er heldigvis ikke fra Skonnerten.

Den ankommer den 6/7-1832 med den ventede ris.

Det var nu blevet tid til, at de måtte finde et nyt sted at slå sig ned, og da David mente, at der måtte være et andet sted, hvor klimaet var bedre end der, hvor det brændte hus havde ligge, måtte de ud at lede.

Så den 24/7 1832 sejlede de ud, for at se sig om efter et nyt sted, det kunne måske være på østsiden.

Med sig havde David ca. 20 personer og en del kreaturer.

Han havde ikke forestillet sig at turen skulle være så slem som den blev, for der er kun 80 Sømil mellem det gamle sted Nancovry-havnen og det nye Kar-Nikobar, men det skulle tage 5 uger og 4 dage, han havde regnet med 24 timer.

Den Bengalske Bugt viste sig fra sin værste side, og der var megen sygdom ombord, så folkene manglede kræfter, og kaptajnen var heller ikke særlig søkyndig, han var sat ind på grund af dødsfald, de mistede også et anker i den høje sø.

Men de var fremme den 17/8-1832, og efter at have set sig om på øren og talt med lokalbefolkningen, sejlede de tilbage til, hvor de kom fra, der ankom de den 1/9-1832

I den kommende tid og fremover, blev David med mellemrum grebet af feber, så han ikke kunne fortage sig noget.

Da hans tidligere forsøg på at finde et sundere sted havde slået fejl, spekulerede han hele tid over, hvor der kunne være et velegnet sted til koloniseringen.

Nu prøvede han igen, så den 8/12-1832 sejlede han til øen Bambok, som han nåede samme dag, Der fandt han at et sted som hed Trinket, der var meget velegnet til bosætning,

Så han beslutter, at lave en kolonisering på Trinket, så den 12/1-1833 laster han storbåden med gods og proviant og sejler hen til den Trinket, hvor han ankommer den 14/1 og begynder med at fælde træer, bygge hytter, grave brønde og andet arbejde, af nødvendighed.

Der var desværre en ting, som David ikke havde opdaget i sine undersøgelser af øen, og det var, at der var usædvanlig mange insekter, det var hovedsageligt muskuitoer, der var desuden også en lille flue, hvis stik gav en voldsom kløe og bylder.

Så resultatet blev at der blev bygget nogle huse på pæle ned ved vandet, på disse platforme kunne der sove 6 til 8 mand.

Så den 12/2-1833 beslutter David at opgive koloniseringen på Trinket og flytte tilbage til Mongkátá. det sted, hvor de havde haft gjort ophold i deres søgen efter bosteder, da de kom der, stod alt hvad de havde forladt der stadig.

Så nu gik de i gang med alt det nødvendige arbejde, fælde træer, anlægge veje til stranden, bygge hytter, pakhuse og grave brønde. De begyndte også at brænde tegl til husene.

Den 10/4-1833 var David færdig med sin sidste nedsættelses plads, som han kaldte Frederikshavn.

Da de på et tidspunkt mangler salt, prøver David at koge saltvand i en jerngryde, men det bliver helt sort, men kunne bruges, når de ikke havde andet.

Den 27/12 sender David en båd af sted til Bambok, da de var ved at mangle ris, og havde hørt at der lå et skib der, som havde ris ombord, og han håbede, de kunne købe noget, men den 14/1-1834 kom de tilbage uden ris, da skibet var drevet ind i klipperne, og forlist

Der var nu også mangel på andre fødevarer, så David måtte sætte folkenes rationer ned, og så håbe på, at der snart kom nye forsyninger.

Den 31/1-1834 kom endelig deres Skonnert, David ror ud til den og som det første siger han til Kaptajnen "Har I ris med", han får det mest nedslående svar "Jeg troede I selv havde ris", men hvad har I så med "Vi har krydderurteplanter med", det var noget David havde ventet på i over 1 år, så det glædede ham meget, men hvad med risen, som de manglede så meget, så sagde kaptajnen, når jeg har fået vand ombord sejler jeg ud og finder nogle ris til jer.

Så allerede andendagen efter ankomsten sejlede skibet ud igen, men da kaptajnen ville prøve at spare tid, ved at sejle gennem et smalt indløb, gik skibet på grund i et Koralrev, og selv om mandskabet og hjælp fra nikobarerne i deres kanoer prøvede at trække det løs, lykkedes det ikke, så kaptajnen måtte smide balasten og vandtank over bord, samtidig med at han ventede på højvande, det gik der en del tid med, men endelig kom skibet fri og så skulle ballasten og vandtanken igen ombord. så først den 6/2 kunne skibet sejle igen.

Den 23/2-1834 uddelte David deres sidste ris, så fra da af måtte de leve af Jams, kartofler og bananer, de havde også en del grisekød, men det var folkene meget utilfredse med, da de mente at det gav dem feber.

Den 3/3 kom en Burmesisk båd, og ombord var en mand, som sagde at han gerne ville skaffe David noget ris, David troede på ham og gav ham penge, så han kunne sejle ud til de små øer og købe ris, og allerede dagen efter kom han med ½ sæk ris, og næste dag med lidt mere, og igen næste dag med lidt igen. Så folkene fik da alle lidt ris, men på den betingelse, at de arbejdede igen, for det havde de ikke gjort så længe de ikke fik ris.

Endelig den 11/3 vendte Skonnerten tilbage til øen, og havde 35 sække ris, 8 sække saltfisk med. samtidig kom den mand, David havde givet penge og fået lidt sække ris af, nu med 8 kurve ris, men som han havde måttet betale det firedobbelte i pris for.

Så nu var risproblemet løst. Skonnerten skulle nu have bunden rensset for koraller, så den blev på stedet.

Nu troede David, at han trængsler var ovre, men så kom der en efterretning om, at der er nogle malajere, som vil angribe Davids bosættelse, Kaptajnen havde hørt om disse, så der blev enighed om, at de måtte lave et forsvarsværk, De fandt et egnet sted på en høj. hvor de lavede en slags fort, med palisader, det lå, så skibet var i nærheden og kunne hjælpe dem, hvis de blev angrebet. Den 10/4-1834 var de færdig med forsvarsværket.

Den 15/4 afsejler Skonnerten igen. og David og folkene lever i frygt for, hvad vil der ske, og om de ville blive angrebet eller ej.

Den 13/6-1834 kom Skonnerten tilbage, men den havde en sørgelig meddelelse med, som var at David skulle indskrænke arbejdet på øen, da det ikke havde givet det udbytte som var forventet, og derfor var et skridt mod ophævelse af Davids arbejdet.

Skonnerten sejlede igen, men beskeden var, at når den kom tilbage, som forventedes at være sidst i december, skulle David med til Trankebar. og hans arbejde på nikobarerne ville være slut.

Den 1/11 kom Skonnerten tilbage fra Trankebar , den havde forskellige slags folk med, som skulle varetage arbejdet på øen, når nu David rejste.

Den 15/12-1834 blev alt det gods, som skulle med til Trankebar, indskibet og mange af nikobarerne kom og tog hjertelig afsked med David, en enkelt hulkede og spurgte om han ikke kom tilbage.

Den 16/12-1834 afsejlede skonnerten.

Det var med vemod at David forlod øerne efter 3 ½ år.

Næstsidste forsøg

I 1831 gjordes så endnu et forsøg på at skabe en "civiliseret" koloni på øerne ved at sende endnu en ekspedition fra Trankebar, men riget var begyndt at fattes penge, og skibsforbindelserne til og fra Trankebar blev nu mere og mere sjældne.

Den nye guvernør i Trankebar interesserede sig ikke for Nicobarerne, og i 1834 kom der meddelelse om, at kolonien skulle indskrænkes, og der blev kun 13 mand tilbage for at vise flaget.

Tre år senere, i 1837, bestemtes at "Den Nicobarske Entreprise" skulle ophæves og mandskabet hentes tilbage til Trankebar. Men Danmark opgav ikke højhedsretten til øerne.

Det militære vakuum efter den danske tilbagetrækning fra øerne medførte en kraftig stigning i antallet af sørøverier i området, og englænderne rejste derfor krav om, at Danmark sørgede for at opretholde ro og orden i området.

Det engelske krav om dansk suverænitetsåndhævelse var årsagen til, at korvetten **GALATHEA** som en af sine hovedopgaver havde at iværksætte endnu et koloniseringsforsøg af Nicobarøerne.

Fra Lille Lyngby kirkes historie.

2) O. 1857. David Rosen, født 21. jan. 1791, død 12. febr. 1857. Missionær i Ostindien 1818—38, sognepræst i Lille Lyngbye og Ølsted 1840—57. Sandsten med vedbendranke i relief; indskrift med fordybede, sortmalede versaler. Ifølge Algreen-Ussings optegnelser »i samme Gravsted« som nr. †4—5. Ved østre kirkegårdsmur.